

אידישע קינדער בעולם הילדים של ת"ת שמ"ע

דבר המערכת:

רבנו הקדוש הרה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א הרבה לדבר בעניין ה"התחדשות". תארו לכם שאין סוף שנה ותחילת שנה, מבטלים את ימי ההולדת והזמן פשוט עובר בלי שום התחלה חדשה.

תארו לכם שלא היה את יום השבת חלילה, לא היה סוף לכל שבוע וממילא גם לא היינו מתחילים אותו מחדש ביום ראשון, היינו סופרים יום שמיני ותשיעי... וכן הדבר הנכון לגבי לילה ויום, לגבי שיעור והפסקה וכו'..

חסד עצום עשה עימנו הקב"ה שיש לנו כל כך הרבה התחלות חדשות וזה נותן לנו את הכח להתחיל בכל פעם עם כוחות מחודשים או לסיים עם טעם מתוק בפה, בידיעה שהנה עוד מעט אנו מתחילים משהו חדש...

עומדים אנו כעת לקראת סיום זמן הקיץ ועליית התלמידים הצדיקים לכתה החדשה, כמה אנחנו מתרגשים ומאושרים עם סיום הזמן כאשר אנו מביטים לאחור על כל ההישגים בלימוד שזכינו להם בשנה החולפת.

זאת ההודמנות שלנו, תלמידים יקרים, להתפלל מעומקא דליבא לפני השם ית' שיעזור ויתן שלשנה הקרובה בכיתה החדשה עם הרעבע החדש נצליח להתעלות בתורה ויראת שמים עוד יותר מהשנה החולפת, לשאוף גבוה יותר ולהצליח טוב יותר.

מערכת העלון
אידשע קינדער

"עֵינֵי עֵינֵי יְרֵדָה פִּימִים"

דבר המשגיח:

במגלת איכה אנו מוצאים בין הקינות את הפסוק "על אלה אני בוכיה עיני עיני ירדה מים כי רחוק ממני מנחם משיב נפשי" ונשאלת השאלה מדוע הכפלה המלה "עיני"? אלא שעיני אחת בוכה על אסון החרבן והעיני השנייה בוכה על שאין אנו מבינים את גדל האסון, עלינו נאמר "כי רחוק ממני", ואכן עברו כבר אלפים שנות גלות מאז נחרב בית מקדשנו וגלינו מארצנו, הפאב מתעמם ונחלש, ההרגשה כבר לא מה שהייתה פעם ועל כך בוכיה ה"עיני" השנייה.

לפני שמונים ואחת שנים עלה רבי אליעזר יהודה פינקל ראש ישיבת מיר לארץ ישראל, היה זה לאחר מסכת נדודים קשה והתלאות שעברו עליו עוד ממלחמת העולם הראשונה עובר דרך מלחמת העולם השנייה ממנה הצליח להמלט בעור שניו.

לאחר עלייתו ארצה הגיע הרב פינקל באחד הימים לכתל המערבי לשפוף שיח ולהתפלל על צרות הפרט והכלל.

עוד לא התחיל הרב פינקל בתפלתו והנה הוא רואה בן זמנו עיני יהודי בעל צורה אשר מתייפח בכבי קורע לב והדמעות זורמות מעיניו.

הרב פינקל לא יכל להשאיר אידיש למראה האיש וכדרכו נחלץ מיד לעזרתו, נגש בעדינות אל אותו יהודי, הניח את ידו על כתפיו כמנסה להרגיעו ושאלו: שמא התרגשה צרה על מי מבני המשפחה אולי חלי כבד רחמנא ליצילן? אף האיש מניד ראשו לשלילה.

אולי משבר כלכלי הביא אותך לרע תחת העמם? והאיש מניף את ידו בבוטול ואומר: ב"ה כולם אצלנו בריאים ויש לי פרנסה די צרכי ואין לי על מה להתלונן. קבע נחרצות!

מה פשר הבכי התפלא הרב פינקל!?

השיב האיש וענה: פאשר מגיע אני אל הכתל המערבי ורואה את הר ציון ושמים, את מקום המקדש שחרב ושכינתא בגלותא, עולה לבי על גדותיו ומרגיש אני בצער השכינה ואיך אמנע קולי מבכי ועיני מדמעה פאשר עם ישראל שרוי בגלותו והשכינה מקוננת? איך?

למים ספר הרב פינקל לשמיהו זה הוא קבל משג פלשהו על השתתפות תמימה בצער השכינה! והוסיף הרב פינקל ואמר:

באותו זמן חשבתי שהייתה זאת הפעם הראשונה של אותו אדם המעך בעמוד 4

וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו

לפני שנים רבות, בתקופת בית המקדש השני, טבעה ספינה אחת בלב ים. רק אחד מנוסעיה הגויים הצליח להצמד לאחד מקרשי האניה ולהגיע אל החוף.

עירף וחלש מהמאמץ הגדול עמד האיש על החוף ולא ידע מה לעשות. ערום היה, מכיון שגלי הים סחפו את בגדיו, לכן מהר להסתתר בין החולות. אחר כמה שעות עברה שירה על החוף. היו אלו יהודים ששעלו לרגל לירושלים. ראה אותם הניצול, נגש אליהם לבקש שיתנו לו בגד ללבש, כדי שיוכל ללכת למקום ישוב ומשם לחזור לביתו.

באותה תקופה היו ליהודי ארץ ישראל, צרות גדולות מהגויים שגרו בארץ, לכן לא רצה איש מאנשי השירה לתת לגוי שנוצל בגד. גוי התחנן לפניהם, בקול בוכים אמר: "אנא, רחמו עלי, הלא בני אב אחד אנחנו, מבניו של עשו אני, ואתם מבניו של יעקב אחיו, והלא אב אחד היה לשניהם: יצחק".

היהודים התעקשו ולא רצו לעזור לו. רבים לעגו לו וצעקו: "הלואי וכל בני עמלק יהיו בצרות כמוך".

בצחוק ובשמחה לאיד המשיכה השירה בדרך, והנצול נשאר על החוף ערום, תשוש ועירף.

עודו עומד וחושב מה יעשה, ראה והנה אדם מתקרב אליו.

היה זה רבי אלעזר בן שמעון שטייל על החוף. רץ אליו הנצול והתחנן לפניו, שיתן לו בגד ללבש.

מיד הוריד רבי אלעזר את מעילו מעליו, הלביש את הגוי, לקח אותו אל ביתו, ונשם נתן לו לאכל ולשתות בסכר פנים יפות. הוא הכין לו מקום לניח ולהתאושש מתלאותיו.

לאחר מנוחה קלה, התחנן הגוי, ורבי אלעזר נתן לו מאתים מטבעות כסף, כדי שיוכל לשוב לביתו, ולוה אותו לדרפו בכבוד גדול.

עברו ימים רבים, וגוי זה, שנוצל מטביעה בים, נהיה מושל על עיר גדולה שרבים מתושביה היו יהודים.

המושל החדש לא שכח את היחס האכזרי שגלו כלפיו היהודים, כשהיה בצרה. "עכשו, כשהשלטון בידי, אתנגם בהם", חשב, וגזר על כל הגברים היהודים בעיר גזר דין מות, ועל כל הנשים היהודיות שבעירו גזר ענויים קשים.

היהודים לא הפירו את המושל החדש, וכמו בכל פעם שנחתה עליהם גזרה, הם פנו אל רבי אלעזר בן שמעון, שהיה אחד מגדולי הדור, שגלה אל המושל וביקש עליהם רחמים.

"מושל חדש ותקיף הוא", אמר רבי אלעזר לשליחי היהודים, "אינני חושב שאצליח לפייס אותו רק במילים יפות. הביאו לי הרבה כסף, ואציע לו את כל אוצרותיכם, אולי יסכים לבטל את הגזרה".

מיד אספו היהודים את כל הכסף והזהב שהיה להם והביאו לרבי אלעזר ארבעת אלפים זהובים.

עם הכסף הרב התניב רבי אלעזר לפני המושל.

רבי אלעזר לא ידע, שהאיש היושב על כסא רם ונשוא, לבוש בגדי פאר, הוא אותו גוי עלוב שעמד לפני שנים ערום ורועד על החוף.

אולם המושל הכיר מיד את מושיעו היהודי. מיד קם מכסאו ביראת כבוד וקבל אותו בסכר פנים יפות.

"מה בקשתיך ותעש", אמר המושל למצילו.

בדרך ארץ עמד רבי אלעזר ובקש ממנו לבטל את הגזרות הרעות שגזר על היהודים.

המשך בעמוד 6

ואני תפילתי

מתוך חוברת "ואני תפילתי" שלמדנו השבוע: "הללו קל בקורעו"

על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך לקלם לבורא, מאי טעמא "כל הנשמה תהלל קה" – כל נשימה תהלל קה.

(בראשית רבה י"ד, ילקוט שמעוני תהילים ק"ט)

סיפור לשולחן שבת

קינדער שרייבן

התלמיד החשוב במר גד חתן הי"ו | בתה ד'

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" (א, כ)

והתוכחה עצמה היא חלק מתוכחת המוסר, שלכאורה יכול החוטא לומר למזכיר, מה איכפת לך אם אהיה רשע חלילה.

אלא שידועים דברי הזכר הקדוש שהעולם הזה הוא כמו ספינה על הים ויש עליה אנשים הרבה, אם ינקב אדם אחד נקב בתא (חדר) שלו שבספינה בודאי יזעקו כל יושבי הספינה, ואם יאמר מה איכפת לכם מהחור בתא הפרטי שלי הרי שבבודאי לשוטה יחשב שכן הוא מטביע את כל הספינה. ולזה אמר "אשר דבר משה אל כל ישראל" שתדעו שזה נוגע לכל אחד ואחד מישראל.

(אך פרי תבואה)

התלמיד החשוב במר נחמן חיים אליפלך הי"ו | בתה ה'

"אלה הדברים אשר דבר משה" (א, כ)

פרשת דברים נקראת בכל שנה בשבת הסמוכה לתשעה באב. וכל כך למה? כי בפתח פרשה זו מספר משה על חטא המרגלים שהוציאו דבת הארץ וככה המיטו אסון כבד על דור יוצאי מצרים. וכבר אמרו חז"ל שהגזרה שגזר הקב"ה על יוצאי מצרים (שימותו במדבר ולא יבואו אל הארץ המבטחת) ארעה בליל תשעה באב. כך שנינו בגמרא: "אתם בכיתם בכיה של חנם ואני קובע לכם בכיה לדורות" (תענית כ"ט).

כלומר אותה בכיה שבכו עם ישראל בחטא המרגלים שהיתה בכית שוא, גזר עליהם הקב"ה בכיה לדורות שבוכים כל עם ישראל בליל תשעה באב על חרפן בית המקדש.

התלמיד החשוב במר יואל אינדיג הי"ו | בתה ה'

"הואיל משה באר את התורה הזאת" (ה, א)

בשבעים לשון פרשה להם (רש"י)

למה היה צורך לפרש את התורה בשבעים לשון? לפי שיטת הקב"ה שישראל עתידים להיות פזורים בכל העולם ויתבוללו בתוך האומות, ולכן פרש את התורה בשבעים לשון, שבכל לשון ובתוך כל עם וארץ יהיה ניצוץ של תורה. השערה.

(חידושי הר"ם)

משגים מהגמרא

מילות מפתח המופיעים בגמרא לעיתים קרובות

"איבא ביניהו"

תרגום מלולי: "יש הבדל ביניהם"

הסבר: הגמרא משתמשת במלים אלו לשהיא רוצה לומר את ההבדל בין שני מנאים או בין שתי שישות ולתת את הדבר השונה ביניהם.

לדוגמא: "ראית את פריץ ונרח התאומים? הם נראים דומים כמו שתי טפות מים". - "לא, איבא ביניהו הבדל בולט. לפריץ יש נקדה חומה ליד האיזן".

"דבר משה אל בני ישראל" (א, א)

לפני שהתקרב רבי זושא מאניפולי לחסידות, קבל על עצמו גלות והיה מסבב בכל קהלות ישראל והיה נראה כאדם פשוט המחזר על הפתחים ולא הכירו בו אנשים בצדקותו ודרכו בקדש, כשראה ברוח קדשו על אדם מישראל שנגבל בעברה, היה רוצה להוכיחו ולהחזירו למושב, היה הולך וסובב קרוב לאותו אדם ומוכיח את עצמו.

יכף היה אומר: זושא זושא, איך העזת פנים לפני הקב"ה לעבר עברה פלונית, אוי ואבוי לך זושא, מה תענה ליום הדין ומה תשיב ליום הפקדה, חזר בך זושא חזר בך. והיה חוזר על הדברים פעמים רבות בשברון לב, באנחה וגניחה ובכיות גדולות, עד שנגננסו הדברים אל לבו של החוטא וחזר בתשובה שלימה. ("אמרות חכמה על התורה")

תוכחה כפולה ומכפלת!

באחד הימים בעת קבלת הקהלה הגיעה אשה אחת אל רבי אברהם יהושע העשיל מאפטה זיע"א, הרבי מאפטה שהיה כולו קדש קדשים, הרגיש באשה זו שחטאה ולא יכל לסבל להיות בנוכחותה ועל כן צעק עליה מיד בצעקה גדולה ומרה: לפני זמן מועט עברת עברה גדולה ועצמה וכעת אינך מתביישת לבוא להראות פניך לפני הרבי?

פני האשה חפו, פניה האדימו ובושה כסתה פניה ואז ענתה היא לרבי מאפטה מעמק לבה: הקב"ה מתפאר בשלושה עשר מדות של רחמים ואפילו מרשעים גמורים אינו נפרע מיד ואינו מביש אותם ברבים בשביל שלא יתביישו מלשוב אליו ולעשות תשובה שלימה ואינו מסתיר פניו מהם... ואלו אתה הרבי מאפטה לא הצלחת להתאפק מלהלבין פני ברבים ולגלות קלוני קבל עם ועדה!?

לימים אמר הרבי מאפטה: מעולם לא נצח אותי אדם אלא אותה אשה שלמדה אותי ששור בהלכות מוסר וממנה למדתי שיש לדון כל אדם לכף זכות ולהאמין שבנדאי יעשה תשובה על חטאיו.

יסף עליכם ככם אלף פעמים (א, א)

באחד השבתות, עת ישב ה"חזן מלוזלין" בעריכת שולחן הקדוש, התחיל לפתע להוכיח את עצמו אל מול כל הנוכחים בדברים קשים ונמרצים, כאילו היה הוא הפושע המבוקש שבדור. נכוו אזניהם של השומעים והיו נשמטים אחד אחד מרוב אימה ופחד שאם החזן הקדוש מלוזלין בך, מה יהא עליהם?

לפתע השתתק "החזן" והבחין במבוכתם. פנה אליהם ואמר: הלאי יעזר לכם השם יתברך ולא יהיו נכדכם גרושים יותר ממני.

בספור זה הסביר הרבי לייב איגר מלוזלין, נכדו של הגאון רבי עקיבא איגר, את הפסוק "ה' אלקי אבותכם יסף עליכם ככם אלף פעמים", כיון שראה משה שנגשבר לבכם של בני ישראל מתוכחתו, חשש שמא יפלו בעצבות, ומיד אמר להם: "יסף עליכם ככם אלף פעמים", כלומר, על אף שהוכחת אתכם, יהי רצון שיירבו כמותכם יהודים פשרים לדורי דורות.

החידה השבונית

כתוב את המילה הנכונה מהפסוק

רוטב על שם מה?

התשובה בפרגום אונקלוס במדבר פקרו' פסוק ג'

את התשובות ניתן להכניס לתיבת "משמרת השלום" עד ליום שלישי, בין השונים נכונה תיערך הגרלה

התלמיד החשוב כפר ראובן פאיר הי"ו | בתה ד'

"ה' אלקיני דבר אלינו בחרב לאמר רב לכם שבת בהר הזה" (א, י)

בחורב צוה עליכם השם שלא תראו כל מניעה והפרעה בהר שאי אפשר לעבר מעליו, וזהו שאומר "רב לכם שבת בהר הזה" כי אם תתקברו על כל המניעות בעבודת הבורא, תגלו שאינם הר כלל אלא כחוט השערה.

(מאור ושמש)

התלמיד החשוב כפר יחזקאל שטיין הי"ו | בתה ד'

"והדבר אשר יקשה מכם תקרובו אלי ושמעתי" (א, י)

רבי מרדכי לייב ווינקלער זצ"ל, בעל הלבושי מרדכי ואב"ד מאדע, היה מפרסם בענותותו, צניעותו וטוב לבו.

הוא היה אומר, על כל מנהיג רוחני מוטלת החובה להקשיב בתשובות לב לכל בעיותיו של בן עדתו הפונה אליו ומבקש את עזרתו, ואפילו לאותן בעיות שאין ביכולתו לעזר.

אדם מרגיש הקלה מרבה מעצם העבדה שהוא יכול לשפוך את מר לבו לפני הרב שמאזין לו בתשובות לב.

זאת פונתו של משה רבנו במלים "והדבר אשר יקשה מכם תקרובו אלי ושמעתי" - משה לא מבטיח שיפתר להם את בעיותם אלא רק שישמע אותם, מפני שעצם ההקשבה והשמיעה עוזרת, גם אם השומע לא באמת יכול לעזר.

(שולמו של אבא)

התלמיד החשוב כפר פשה אהרן הי"ו | בתה ד'

"והדבר אשר יקשה מכם תקרובו אלי ושמעתי" (א, י)

הרה"ק רבי מנחם מענדל מווישניץ, באר בספרו "שארית מנחם" וכך הוא אומר: כאשר אדם נקלע לצרה ומגיע למצב של "והדבר אשר יקשה" הרי שעצתו היא לשפוך שייח בתפלה ותחנונים לפני הקב"ה, אבל עליו לכוון את תפלתו באופן של "תקרובו אלי", דהיינו שיכוון את הדברים שיהיו קרובים להשם ויתפלה על צרת אביו שבשמים ועל צער השכינה הנמצאת בגלות יחד עם צרתו שלו. ואם יקיים את "תקרובו אלי", מובטח לו שיתקיים בו המשך הפסוק "ושמעתי". הקב"ה בודאי ישמע ויקבל את תפלתו.

(שארית מנחם)

התלמיד החשוב כפר מנחם עזרי הי"ו | בתה ה'

"גם בי התאנף ה' בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם" (א, י)

אומר רבי שלמה אפרים מלוניצ'ק, בעל "פלי יקר", משה רבנו רומז כאן לבני ישראל, שהגזרה שנגזרה עליו שלא להכנס לארץ ישראל קשורה הדוק לחטא המרגלים. שעל ידי חטא זה נתעקבו ישראל במדבר ארבעים שנה, ובתוך תקופה זו הגיע זמנה של מרים למות; ועל ידי זה נסתלקה הבאר במיתתה וחסרו להם מים. ונתגלגל ענין מי מריבה. ואלו לא חטאו המרגלים, היו בני ישראל נכנסים לארץ ישראל מיד יחד עם מרים, ולא היה משה בא לכלל ענין זה..

הלכה שבונית בארמית

הפעם מרוע אין קוצצים הצפרנים לכבוד שבת ביום המושי אלא ביום ששי

כל מעלי שבתא הוי יום אדם של מעיני (ושמענאליים) ואי אינש אתי לעבורי טיפריניה ביומא חמישא מחזי הדיא מילתא דעביד ליה לכבוד יום אידם. משום הכי אית ליה לעבורי טיפריניה במעלי שבתא לכבוד שבתא ולא ביומא חמישא.

(נפש תנה סי' רס שש"כ ח"ב פמ"ב הערה ק"ס)

שאם ישאלך אדם דבר אל תגבנהו כה אמר לו אלא ותאמר לו אמור לו מיד

ילדים יקרים, אתם בודאי מרגישים בלב שלכם את האשר והעשר הגדול של סיום שנה שלימה עם ידיעת כל המשניות שלמדתם בעל-פה. אני בטוח שהטעם המתוק הזה יותר מתוק מטעמו של גלידה, סכריות וכל הממתקים שבועולם שיש בהם הנאה רגעית אשר חולפת מיד, לטעם טעם המתיקות הרוחנית שנשארת לעד. הגלידה נאכלת והמסה לאחר כמה דקות, הסכריה נעלמת בפה ואתה גם הטעם, אבל התורה, המשניות ששוננתם בע"פ נמצאים עמך בלבכם ושום כח שבועולם לא יוכל לקחת זאת מכם. זאת מתיקות אמיתית.

מבקש אני מכם ילדים יקרים, החזיקו חזק בטעם המתוק שאתם נושאים כעת בלבכם, תשמרו עליו ותצרו אותו שכן יבוא זמן חלילה שיגיע אליכם היצר הרע וישכנע אתכם לא להקשיב בשעור, אולי לזלזל מעט בלמודים, אולי לשנון קצת פחות פרקי משניות בע"פ, אז תוכלו להחזיק ולהזכר במתיקות התורה שאין כמוה בכל העולם כולו, הטעם הזה בודאי יעזר לכם להתגבר על עצת היצר שמציע רק טעם מלוח מר ונמהר, ובודאי תנצחו אותו.

ברצוני לספר לכם דבר מדברי הזהר הקדושים שבדאי מאד שתדעו ותפנימו היטב ותקבלו מפה חזקה הן על מה שפכר למדתם והן בשביל העתיד, וכך אומר הזהר הקדוש: "מאן דירית חדא מסכתא ירית חדא עלמא" אתם בטח שואלים מה הפרוש? הנה אני יגיד לכם: למעלה בשמים יש הרבה עולמות, כמו שיש את העולם הזה כפי יש למעלה עולמות רבים, יש עולם שנקרא "ברכות" ועולם שנקרא "יומא" וכן הלאה על כל מסכת במשניות יש עולם שנקרא על שמה, וכל מי שלומד יודע מסכת אחת יורש את העולם הנקרא בשמה של אותה מסכת. לדגמא אצלי בכמה הילדים סימו את כל מסכת ברכות שבמשניות ונבחנו על כולו בע"פ וכל אחד מאותם ילדים ירש עולם שלם שנקרא "ברכות".

הדברים אמנם מאד שמיימים ואין לנו הבנה בדברי הזהר הקדושים אבל דבר אחד ברור! ילד שלמד מסכת שלימה יודע את כל המסכת על בוריה אינו דומה לילד שלא למד ואינו יודע, ואינו דומה לילד שלמד חצי מסכת או אפילו את רב המסכת, לילד שלמד יודע את כל המסכת, שכן ברור שאי אפשר לרשת חצי עולם או עולם חלקי!

כמוכן נגם ילד שלמד רק חלק, שכרו עצום בשמים והוא יקבל שכר גדול ורב על כל משנה ומשנה ועל כל פרק ופרק, אבל רק ילד שלמד את כל המסכת יקבל בנוסף לשכר הרגיל על למוד התורה, גם שכר מיוחד על סיום אותה מסכת.

ויעזר השם שתזכו להמשיך ולהתעלות עוד ועוד עד שתסימו את כל ששה סדרי שנה וכל הש"ס גמרא ותדעו אותם על בוריהם ותזכו לגדל לתלמידי חכמים גדולים.

ואנחנו המלמדים יחד עם כל הורי הת"ת, עלינו לרקוד ולשמח ולומר לעצמנו "אשרינו... אשרינו".

ואמנם, לא מספיק לכתב רק פעמים "אשרינו" שהרי גם אם הייתי ממלא את כל העמוד הזה וחוזר שוב ושוב על המלה "אשרינו" לא היה זה מספיק בשביל להעירי ולהודות לפני הקב"ה על החסד הנפלא והעצום שנפלה בידינו שילדינו הצדיקים למדו ושנונו וקראו וקצרו, והנה הם יודעים מסכתות שלמים בע"פ ובהבנה נפלאה ואף נבחנו אצל רבנים וגאוני ועמדו בכור המבחן "אשרינו"!

המשך מעמוד 2

בכתל ולכן הוא התרגש כל כך באופן חד פעמי?
אך הוברר לי כי לא ולא! אותו יהודי היה מגיע לפתל שלושה פעמים ביום ובכל פעם היה מזיל דמעות כמים ובוכה מכל לבו על גלות השכינה.

יש המספרים על תפארתה של ירושלים ועל היפי וההדר של בית המקדש, על שירת הלויים ועל עבודת הכהנים, ברור שיש לנו סבות רבות לככות על כל אלה, אבל בעקר אל לנו לשפח את סבת הבכי האמתי, אבדנו את הקשר הישיר שהיה לנו עם הקב"ה ונכנסנו לתקופה של הסתר פנים, "על אלה אני בוכיה" על מה? על "כי רחק ממני"

והלואי שביום ראשון הקרוב נצליח ולו למעט זמן להרגיש באמת ובתמים בצער השכינה והלואי ונצליח להוזיל דמעה בשעת אמירת הקינות וממילא נוכל לשנה הבאה בתשעה באב לשמח בשמחה אמיתית יחד עם מלך המשיח בבנין בית המקדש. אמן כן יהי רצון.

מלמעלה, נראה הר הבית היטב. כשהיה קטן, נהג אביו לספר לו על הורדוס, איך הרג את גדולי ישראל וככפרה החליט לבנות שוב את בית המקדש, ספר לו על חכמתו של יהודה בן בבא שיטע לו איך לקבל את רשותו של רומי, ספר לו על מלאכת הבנייה העצומה.

שמעוהו נזכר בסוחריו, מזכיר לעצמו את העיר והמקדש, איך נראו טרם החלה המלחמה הארוכה הזו: רחובות מטפחים, מחשבים עד האגן האחרונה שבהם, כפרות נאים, מחלפים שנועדו להקל על העמס בכניסה להר הבית; נזכר בשערי חלדה המטטרים כולם בצורות מן הצומח ביפי שאין שני לו, נזכר איך היה עומד למטה, ליד השערים ומביט למעלה, על ה"סטי" - אולם העמודים המתנשא מעל, אל העמודים המפתחים שסתתו באבני האולם החיצוניות; נזכר באבני השיש התכלכלות שחפזו על המקדש ונתנו לו מראה של ים רוגע; נזכר בגשרים האדירים והיפים, פאר בניה עולמי שבנה הורדוס, והביט כעת על החר השמים, על החרבות הפזרות סביבו, אל האיל הנטוץ, וידע, ששוד מעט... עוד מעט... עוד מעט ותפרץ גם החומה הזו...

ואז... אז לא יעמוד עוד כלום בפני הרומאים. אחיו מזי הרעב לא יוכל לגבר עליהם בקרב פנים אל פנים. ואז... אז שוב יראו הררי נרצחים בכל פינה. לבו כאב. הוא פחד, פחד באמת ובתמים...

אמו אמצה אותו אל לבה, כמו קוראת את מחשבותיו - או אולי חשבה אף היא את אותו מחשבות, וכך, חבוקים, הם נצבו מביטים אל המלחמה המתרחשת תחת רגליהם.

לפנות ערב, כבשו הרומאים את החקרא. בנסיון אחרון לעצור, פינו המגינים את אולמות העמודים, לאחר שקשרו לכל עמוד לוח עץ מצפה גפרית וזפת, נתנו לרומאים לחדר אליהם ולאחר מכן הבעירו את האולם. מאות רומאים עלו באש, אך נקודת ההגנה היחידה שלפני המקדש עצמו נפלה.

בבוקר, עלו הרומאים על החומה. קרב אדירים התרחש כל היום, המגינים לקמו בחרוף נפש ממש, יודעים שקר יאתם "למען בית מקדשינו", הפכה כעת ממשיה, כי על הבית עצמו הם לוחמים. פאריזות הם הסתערו על הרומאים, הורגים בהם עוד ועוד. אך הרומאים, מעודדים מהצלחתם ויודעים כי זהו כמעט המחסום האחרון שטרם נצחון, לא עזרו, שולחים מאה תחת כל הרג.

כל היוס במשך הקרב בחרו. כל היוס התנחשו שתי הקבצות הלוחמות זו אל זו, רומאים אל מול יהודים, נלפתו אלו באלו בלפית עבותים, אחוזו אלו באלו אחיזת חנק. כל היוס בלו, פאשר בבית עצמו

ממשיכה העבודה. שמעוהו כבר לא הביט, אותה שעה כבר כבד עליו הרעב והוא רבץ כמתעלף תחת קורת גג כלשהי. החם העיר אותו, חום עצום, חום שפמוהו לא הרגיש מאז עמד על דעתו. הוא יצא במרוצה...

אמא בית המקדש בו ער!!!

להבות אש ענקיות עלו אל על, המקדש בער כולו. שמעוהו החל לבכות, אך לא לבדו, מאות אנשים עמדו, מביטים על הנועה ובוכים בקול... הן על המקדש נלחמו, עליו סכנו נפשותיהם, עליו שכלו בניהם ובנותיהם, עליו נהרגו בעליהן ונשותיהם, המקדש בו ער... ושמעוהו נפל מתעלף...

יצחק התעורר ועיניו שטופות דמעות...

הוא הרים עיניו, מחפש את האש, את הלהבות, את הרומאים המשתוללים, אך כל שראה היה יהודים צועדים, לבושי נעלי בד, פניהם עצובות והם צועדים אל הכתל המערבי...

הוא קם והחל לצעד, משחזר במחו את החלום: את פאר המקדש, את הקדושה, את השקראת השכינה שהיתה בו, את יפי המנוחה, את עצמת הצער שראה על פני היהודים המביטים מהעיר העליונה אל המקדש הבושר, ומבלי משים החלו הדמעות לטטף שוב את פניו.

"איכה ישבה בדד", חשב לעצמו בעודו מפסיע בסמטאות שהיו פעם עמוסי יהודים צועדים לבית המקדש וכיום ערבים מצויים בהם את מרכזלתם לראוה, "העיר רבתי עם"...

יהי רצון מלפני ה' אלהינו ואלהי אבותינו. שבינה בית המקדש במהרה בימינו. ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבודך בראה כימי עולם וכשנים

קדמוניות:

ערב תשעה באב והוא, יצחק, ילד צעיר, צועד וה"קיונות" תחת שחיו, פוסע אל השארי העתיק, הסמל היחיד שנותר מאותו בנין נפלא, אל הכתל המערבי.

הוא לא הבין על מה מתאבלים; לא כל כך קלט את המשמעות. כל ההסברים והספורים רק בבלבו אותו יותר: "מה היה אותו בית מקדש עליו אני אמור לבכות הלילה?" ומדוע יבין?

החם עיף אותו. הוא התישב למרגלות החומה, מניח לאשמורות עיניו להסתיר את העולם, ונרדם.

הם גרו בעיר המתחננה, סמוך ונראה לבית המקדש. שערי העיר סגורים, אין יוצא ואין בא. המזני הרומאים צרים על העיר, מאימים בכל רגע לפרוץ את החומה האחרונה שנותרה לפליטה. מידי פעם חלפה בליסטראתה מאימת מעל ראשו, נוחתת אי שם ונטולת עמה עוד מבנה או עוד כמה יהודים מזי רעב ונפוחי כפון.

אביו כבר לא היה בין החיים שעה ששמעוהו סובב לו רעב בסמטאות העיר, מחפש אחרי איזה עשב שאולי עוד נותר, להחיות את נפשו הכממה למעט אוכל.

לפני שניצא, ראה את אמו מוציאה ממקום מחבוא את פרוי הלחם האחרונים. הוא ידע שזה לא יספיק ויצא, לא רצה לראות בצערה, והיא... הביטה אחריו בצער אין קץ... מקור דמעותיה כבר יבש מזמן, לאחר מות בעלה ושלשת ילדיה הקרים לה כל כך. רק שמעוהו נותר לה, אם לא לזכרים בחשבון את ידידה, שאין יודעים מה עלה בגורלו.

קול שאון הגיע לאזניו, שאון מאים. הוא רץ לעבר הקולות...

"החומה נפרצה...", "הרומאים פרצו". נחשולי שלדי אדם עטופי עור רצו בפון ההפוך לכון ריצתו. הרומאים פרוצו...

למרות גילו, ידע שמעוהו מה יקרה כעת; למרות גילו, הספיק להציף מבעד לסדק בחומה, סדק שרק לדי ירושלים יודעי כל ידעו עליו, ראה את גלי ההרג וההרס שהותירו הרומאים אחרי שפרצו את החומות הר אשונה והשניה, ידע שזה מה שיקרה גם עכשיו. שוב.

הוא הביט לאחוריו. במלא הדרו ויפיו התנשא שם הר הבית, רם, נשוא ובולט בעצמותו, לצדו מצדות החקרא הנודעת. הוא רץ לשם, לא מביט על שום דבר אחר, שוכח מערב או צמא.

בעקבותיו כבר נטשו קרבות אחרונים בין אחרוני מגי העיר שעוד נותרו לבין חילי רומי מדשני הענג, מקשקשי שריון ואחזי חניתות, מידי פעם נשמע צעקה אחרונה של מאן דהו.

והרומאים התקדמו... הם שטפו פנימה בלא מעצורים, ונעצרו ליד מצודת החקרא.

"היהודים האלו", סנן מפקד רומאי, "עקשנים כפרד. ראה גם ראה, אוכל לא ראו מזה חודשים ועדין נלחמים הם פאריזות, לולי כבשנו היום את החומה, כי אז הייתי נוטש את המערכה וחוזר לרומי..."

אותה שעה, כבר היו שמעוהו ואמו בעיר העליונה, לאחר שהחליחו להמלט בעור שניהם, מביטים אחוזי תדהמה על ההרס ששכר הספיקו הרומאים לגרם טרם נגשו לכבוש את החקרא.

"שמעוהו", לחשה האם, "הם מתחילים..."

איל הברזל העצום נגש למלאכה, מתחיל לזעזע בנגיחתיו את החומה האדירה. מעל למגדלי המצודה שפכו המגינים הזועמים זפת רותח, שמן רותח, ירחצים, אך הרומאים כבר מצאו להם דרכי הגנה ובכל מקרה, על כל חיל שנהרג קמו ועמדו עשורה.

שמעוהו הביט אל המקדש, בחצרו התנהלה עבודת הקודש כאילו ואין מלחמה, כהנים בעבודתם ולויים בשירתם. כבשים לקרבן כבר לא היו, הרעב הרג את כולם. אבל הכהנים לא נכנעו, מידי פעם נפל אחד מהם שדוד, מיחץ או אגן קלע, אך מידי נצב תחתיו אחר לתפס את מקומו.

שמעוהו נכסף לעמוד בעזרה, להציף, אולי יראה את פאר מנורת הזהב המאירה על סביבותיה, אולי יזכה לחוש בקדושה השורה, אולי יזכה לראות את השלחן, הנצב עתה מיתם ללא הלחמים.

הוא כסף לראות את המזבח הנצב על מקומו; את הכהנים העולים ויורדים בו, מי לנדשן, מי להקריב; הוא כסף לחזור לימי קדם, עת לקחו אביו ברגל לראות ביפי המקום.

בבחינה אצל
הרה"ג ר' משה
בראנדסדארפער
שליט"א

המסך מעמוד 2

קם המושל ואמר: "אינך מכיר אותי. דע לך, נשאני הוא האישי שהצלת ברחמיך הרבים. למענה מוכן אני לעשות הכל, אבל לא למען היהודים, שהתחננת לפנייהם שיתנו לי דבר מה לכסות את גופי והם צחקו עלי, והשאירו אותי על החוף, אם לא ברחמיך הגדולים עלי, מי יודע אם הייתי נשאר בחיים.

"ועכשיו, הגד נא לי, ידידי היקר", הוסיף המושל ואמר, "האם כתוב בתורתכם דבר שקר?"

"חלילה, תורתנו תורת אמת היא!" ענה רבי אלעזר.

"אם כן", אמר המושל, "מדוע התאכזרו אלי אחיך היהודים? הלא כתוב בתורתכם: "לא תתעב אדומי כי אחיך הוא", התורה שילכם אינה מרשה להתאכזר אפילו לגוי, ואני - רק בגד ללבש בקשתי מהם, והם לא נתנו לי ועוד לעגו לי וקללו אותי."

עמד רבי אלעזר והרגיע את המושל בסבלנות רבה.

"היהודים יש אותם פגשת לא התנהגו בהלכה", אמר לו והוסיף: "אל תלמד מהם. אדם חשוב אתה היום, מחול על כבודך ורחם עליהם אף על פי שלא מגיע להם. הנה, הבאתי לך את כל כספי, אנא עשה טובה ובטל את הגזרות."

"רק למענה אני עושה זאת" - אמר - "מכיון שהצלת אותי באותו יום והזמנת אותי לביתך, אני סולח לכל היהודים. בגלל הכסף שנתת לי לפני שנפרדתי ממך מותר אני על כל ארבעת אלפים היהודים שבהאת לי, בגלל האכל שנתת לי אני מותר על רצוני לנקם ביהודי עירך ולהרג אותם, ובתמורת הבגד שנתת לי אני נותן לך מבית גנזי שבקעים מלבנשי פאר יקרים. ועכשיו חזר אל עמך ואמר להם שסלחתי להם למען כבודך."

בלב שמח בשאר רבי אלעזר ליהודים הנרגשים על בטול הגזרה, וליהודים היתה אורה ושמחה.

בס"ד

אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו

בשבח והודיה לבורא עולם, הננו להזמינכם ל-

מעמד כבוד התורה וחלוקת התעודות

שתתקיים ביום שלישי י"ב מנחם אב בשעה 12:00

באולמי מסילת ישרים

רח' אהרן פישל 6 פעיה"ק ירושלים תובב"א

ברוכים הבאים פתיחת שערי האולם. התכנסות כיבוד.	12:00
דברי פתיחה ע"י המשגיח הרה"ח ר' יהודה קליין שליט"א.	12:15
סיום סדר מועד ע"י המג"ש ר' יצחק ריבלין ותלמידי מכינה לשיבה קטנה.	12:25
שירי שמחה לכבודה של תורה.	12:30
חלוקת פרסים ותעודות לתלמידי המכינה. מאת הרב שלמה עופר שליט"א	12:35
דבר ההורים דברי חיזוק מהורי התלמידים	12:40
חלוקת פרסים ותעודות לתלמידי כתה ז'. מאת הרב שלמה עופר שליט"א	12:45
דרשת ראש המוסדות הרב שלמה עופר שליט"א	12:50
דברי חיזוק מאת הרב ישראל מאיר שושן שליט"א	13:00
חלוקת פרסים ותעודות לתלמידי כתות ה'-ו'. מאת הרב שלמה עופר שליט"א	14:00
דבר ההורים דברי חיזוק מהורי התלמידים	14:10
חלוקת פרסים ותעודות לתלמידי כתות ג'-ד'. מאת הרב שלמה עופר שליט"א	14:15
ריקודים לכבודה של תורה	14:30
סיום המעמד.	15:00

הנהלת הת"ת

מהנעשה בת"ת

השבוע ביום רביעי התאנע את
 בחינת התאנאים הצדיקים וכן
 ערכנו סיכום לכל פרקי
 האשעות ודפי האראא שפחע
 על ידי כל תאני ותאני!

השבוע קיבלנו לחיידר אלסוח
 אנוח של האסגרות האפוארות
 לתעודות התאניאים וכן הכע
 בהתרגשות עצומה את תעודות
 התאניאים והפרסיס לכבוד
 האסיבה הגדולה ואמאנא כבוד
 התורה.

לקראת סיום תוכנת "חברים"
 אבית "אמארת השלום" קיבלו
 התאניאים קטלוג אפואר אנוע
 וכלו אכחור פרסיס יקרי ערך
 ולקנתם בעבור האיסריס
 של צברו.
 אש הקדימו את האנעכס על
 אנע של אלעכב את אלסוח
 הפרסיס.

זוכה החידה השבועית הפרשת
 אסעי היה התאני החשוב סאר
 אשה אהרן אכתה ז'
 ופתרוע "פרח האערה".

מסיבות הסיום

יתקיימו בעזה שוי"ת בכל כיתה וכיתה
 ביום חמישי י"ד מנחם אב
 ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים
 שכשם שסיימתם פרקים ומסכתות אלו
 כך תזכו לסיים את כל התורה כולה. אכ"ר.
 על התלמידים להגיע בבגדי שבת

מזל טוב לחברינו היקרים
תלמידי כתה ג'
 לרגל סיום משניות מסכת ברכות

מזל טוב לחברינו היקרים
תלמידי כתה ד'
 לרגל סיום משניות מסכת ראש השנה

מזל טוב לחברינו היקרים
תלמידי כתה ה'
 לרגל סיום משניות מסכת שבת

מזל טוב לחברינו היקרים
תלמידי כתה ו'
 לרגל סיום פרק אלו מציאות - בבא מציעא

מזל טוב לחברינו היקרים
תלמידי כתה ז'
 לרגל סיום משניות מסכת חגיגה

ומני השבת בירושלים

בניסה 18:57

יציאה 20:11

ר"ת 20:52

לוח מודעות